

နတ်သမီး

မောင့်တစ်ပွင့်ပန်း

အခန်း (၁)

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ နှင်းကလေးရယ်၊ မောင်တို့ ဒီမှာ နေပြီး တစ်နှစ်လောက်ငွေစုလိုက်ရင် အိမ်ငှားနေလို့ ရပါပြီ၊ ခဏလေးအားတင်းထားပါကွာ၊ မောင်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်"

ကြံဖန်ချွေးသိပ်နေသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ဘာများ စောဒကတက်ခွင့်ရှိတော့မှာ လဲ၊ ခုတက်နေနေတာက မောင့်မိဘအိမ်မဟုတ်၊ နှင်းပန်းမိဘအိမ်မှာ ဖြစ်သည် မို့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုး ပဲရှိနေနေ နှင်းပန်း၊ မောင့်ကိုအကုန်အစင် ရင်ဖွင့်ပြောပြ၍ မဖြစ်။

"မောင် ကြိုးစားနေတာလည်း နှင်းပန်း သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ အမေ့အိမ်မှာ က လူများ တော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလုပ်နေရတာနဲ့ နှင်းပန်း စာရေးဖို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူးမောင်ရဲ့ ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်နေရင် တိတ်ဆိတ်အေးဆေးပြီး စာလည်း ရေးလို့ ကောင်းလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း"

တကယ်တမ်းတော့ တစ်နေ့တာ မောင်ရှာပေးသမျှငွေသည် မိဘမောင်ဖွားတွေနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေသည့်အတွက် အိမ်စရိတ်ထဲထည့်သုံးလိုက်ရ၍ စုဆောင်းမိခြင်းမရှိခဲ့။ ဒါကို မောင်သိအောင် နှင်းပန်း ပြောမနေချင်တော့။

မောင့်အမြင်မှာ တော့ နှင်းပန်းကို စုဆောင်းမိလောက်ပြီဟု ထင်နေပုံရ၏။ သမီးအကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် မိဘတွေ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် နှင်းပန်းပါဝင်စီမံနေရသည့်အတွက် နှင်းပန်းပါဝင်စီမံနေရသ

ည့်အခြေအနေမို့ စုဆောင်းမိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဒီနေ့ရှာသမျှ နောက်နေ့ဆိုလျှင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိတော့။ ထို့အတွက် နှင်းပန်း စိတ်ထဲမှာ တစ်စက်ကလေးမှ ညည်းညူခြင်းမရှိခဲ့သလို စေတနာလည်း မပျက်ယွင်းခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်း စိတ်ပျက်ညည်းညူမိသည် က အမေ့၏ ရှေးရိုးစွဲ ပါးစိပါးစပ်နိုင်လွန်းသောညှဉ်ကြောင့် အမေနှင့်နှင်းပန်း မကြာခဏ ကတောက်ကဆဖြစ်ရသည့် အခြေအနေဆိုးတွေကို ဖြစ်သည် ။

ထိုသို့ဖြစ်တိုင်း ငြူစူစောင်းမြောင်းပြီး အဖေနှင့်ပါ ရန်တိုက်ပေးသောကြောင့် ဒူးနှင့်မျက်ရည်သုတ်ကာ အခန်းထဲမှာ တိတ်တဆိတ်ငိုကြွေးခဲ့ရသည် က နှင်းပန်းပါပဲ။

* * * * *

"နှင်းပန်းရေ"

အဖေနှင့် အမေနှင့်အတူ တီဗွီမှ လာသော ပေါင်ချိန်ကား ထိုင်ကြည့်နေသော နှင်းပန်းကို ဧည့်ခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်းကို ခြားထားသော နံရံအကွယ်မှာ ရပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်သော မောင့်အသံကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ထပြီး မောင့်ဆီကို လာခဲ့လိုက်သည် ။

"ဘာလဲ မောင်"

"အိပ်ချင်ပြီကွာ"

"အိပ်လေ မောင်ရဲ့ "

ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောလိုက်သော နှင်းပန်းစကားကြောင့် မောင်မျက်နှာသိပ်မကောင်းမှန်း နှင်းပန်း ရိပ်မိသည် ။

"ကျွတ် နှင်းကလေးကလည်း ကွာ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ အတူတူ အိပ်ရာဝင် ချင်တာပေါ့၊ မောင်တစ်ယောက်ထဲ အိပ်ရမှာ ဖီးလ်ငုတ်ပါတယ်ကွာ"

မချင့်မရဲဖြစ်နေရှာသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ပြုံးလိုက်သည် ။ နှင်းပန်းမိဘတွေက သူတို့ မအိပ်ခင် နှင်းပန်းအိပ်ရာဝင်သည် ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မောင်သိအောင် ပြောမနေချင်တော့။

"အင်းဒါ ဒါဆိုလည်း မောင်နဲ့ အတူ အိပ်ရာဝင်ပါမယ်၊ ခဏစောင့်၊ နှင်းပန်း အမေတို့ အိပ်ရာသွားခင်းပေးလိုက်ဦးမယ် သိလား"

"မြန်မြန်လုပ်နော် မောင် အိပ်ချင်နေပြီ"

"အင်းပါ မောင်ရဲ့ "

မောင်နှင့်အတူ ညအိပ်ရာဝင်နိုင်ရန် အဖေနှင့်အမေ အိပ်ရာကို ကမန်းကတန်းသွားခင်းပေးလိုက်ပြီး မောင့်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် ။

မောင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နှစ်ကိုယ်ကြားစကားဆိုကာ ကြင်စဦးမောင်နှံတွေ ကြင်ကြင်နာနာနေဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ရလောက်အောင် နှင်းပန်း အနေတည်ခဲ့သူပါ။

မောင်နှင့် နှင်းပန်းအတွက် ခွဲတမ်းချထားသော ဆယ်ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးသည် သာ မောင်နှင့်နှင်းပန်း၏ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုပါ။

"မောင် အိပ်ခါနီးသွားတိုက်ပြီးပြီလား"

မောင့်မှာ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း သွားတိုက် ကိုယ်လက်သန့်စင်တတ်သော အကျင့်ကောင်းလေးရှိသည် မို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

မောင်နှင့် နှင်းပန်း၏ ပခုံးသားပေါ် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွဆုပ်

ကိုင်ကာ နှင်းပန်း၏ သနပ်ခါးရနံ့သင်းနေဆဲဖြစ်သော နှင်းပန်း၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွအရင် နမ်းသည်။ ။ ပြီးမှ နှင်းပန်းအမေးကို မောင်ဖြေသည်။ ။

"သွားလည်း တိုက်ပြီးပြီ၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်တာလည်း ပြီးပြီ၊ ညအိပ်ရာဝင်ဖို့ ညဝတ်အင်္ကျီလည်း လဲဝတ်ပြီးပြီ ၊ဟော့ဒီက မောင့်မိန်းမကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး အိပ်ဖို့ ပဲကျန်တော့တယ်"

အိပ်ရာစောစောဝင်တတ်သော မောင်နှင့် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်တတ်သော နှင်းပန်းတို့ မိသားစု၏ ဓလေ့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် နှင်းပန်းအဖို့ မောင်နှင့်အတူ အိပ်ချိန်လိုက်ညှိရ၍ ဘာမှ ထူးခြားမသွားသလို ညားခါစဖြစ်သော ကိုယ့်လင်ယောက်ျားနှင့်အတူတူ အိပ်ရာဝင်၊ အတူတူအိပ်ရာထသောဓလေ့ကို နှစ်သက်ပါသည်။ ။

မောင့်သဘော မောင့်အကျင့်စရိုက်နှင့် ညီမျှခြင်း ချနေရမှာ က ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ တာဝန်မို့ မောင့်ရဲ့ အပွေ့အဖက် အနမ်းတွေအောက်မှာ မိန်းမောပြီး အိပ်ရာထဲကို အတူတူဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

အိပ်ရာထဲတွင် မောင်နှင့်နှင်းပန်း တစ်ယောက်ကိုယ်သင်းရနံ့ကို တစ်ယောက် မက်မောဖက်တွယ်ရင်း မောင့်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ခိုဝင်နေသော ခံစားမှုဟာ နှင်းပန်းအတွက်တော့ အချို့မြိန်ဆုံး အချိန်တွေပါပဲ။ ။

"ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း"

နွေးထွေးနူးညံ့ပြီး ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ကောင်းသော မောင့်အနမ်းတွေအောက်မှာ နှင်းပန်း မိန်းမောမိနေချိန်မှာ ပဲ အခန်းအပြင်မှ တဒုန်း ဒုန်း နင်းဖြတ်သွားသော အမေ့ခြေသံကြောင့် မောင်ရော နှင်းပန်းရော ရင်ခုန်သံတွေအရှိန်ပျက်ကာ ခန်းဆီးလိုက်ကာဆီသို့ မလုံမလဲ လှမ်းကြ

ည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသော ခန်းဆီးလိုက်ကာနောက်တွင် အမေ၏ အလိုမကျသော မျက်နှာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၍ မောင့်ရင်ထဲခိုဝင်နေသော နှင်းပန်းဟာ ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့်

"အ အမေ ဘာခိုင်းမလို့ လဲ"

"ညည်းက အိပ်ပြီလား"

"ဟုတ် အိပ်တော့မယ် အမေ"

"အိုအေ ယောက်ျားနားကပ်ချင်တာနဲ့ မိဘတွေတောင် အိပ်ရာမဝင်သေးဘူး၊ ညည်းက အိပ်ရာအရင်ဝင်တော့မလို့ လား၊ အရှက်ကို မရှိကြဘူး၊ လာ ထွက်ခဲ့ နင့်အဖေက နှိပ်ပေးဦးတဲ့ "

ပြောချင်တာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း မောင့်ကိုအားနာစွာကြည့်လိုက်သည် ။ မောင့်ထံမှ သက်ပြင်းခပ်ငွေ့ငွေ့ချသံနှင့်အတူ

"သွားနှိပ်ပေးလိုက်ပါ နှင်းကလေးရယ် မောင် မအိပ်သေးဘူး နှင်းကလေးကို စောင့်မယ်လေ"

အသံတိတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး နှင်းပန်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ မောင့်ကိုအားနာပေမယ့် မိဘစကားကို နှင်းပန်း မလွန်ဆန်ဝံ့တာကိုတော့ မောင် နားလည်ပေးနိုင်မှာ ပါ။

* * *

အခန်း (၂)

"ဟ ငါ့ကောင်ကြီး မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ
"

ရုံးရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပင် ကိုစိုးနိုင်၏ စကားကြောင့် စိတ်ထဲသိပ်
မကြည်လင်နေသော လမင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ တာဆူလိုက်သည်။

"မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ ညက တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူးလေ"

လည်သာ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကွန်ပျူတာဘေးတွင်
ထောင်ထားလိုက်ပြီး အလုပ်စားပွဲမှာ အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ စကားစ
လိုက်သည် နှင့် ကိုစိုးနိုင် ရယ်တော့သည်။

"မင်းကွာ တစ်ညလုံးမအိပ်ပဲ မင်းမိန်းမနဲ့ မင်း ဘာတွေလုပ်နေကြ
လို့လဲ"

"ဟာ နှင်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ၊ ကျွန်တော်
အိပ်မရအောင် လုပ်နေတာ ကျွန်တော့်ယောက္ခမနဲ့ ယောက္ခမဗျ"

"ဟေ အဲဒါတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသွားပြီကွ၊ ငါတို့ နားရှင်းအောင်
ပြော"

"ပြောမယ် ပြောချင်လွန်းလို့ ကို ကိုစိုးနိုင်တို့ မမေးလည်း
ပြောကိုပြောပြမှာ ၊ ကျွန်တော်နဲ့ နှင်းကလေး ၊ မင်္ဂလာဆောင်တာ ဆယ်
ရက်ပဲရှိသေးတယ်ဗျာ၊ နှင်းကလေး မိဘတွေရဲ့ ဗီစီစရိုက်တွေက တော်

တော်ကို အော်ကြောလန်တယ်"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအော်ကြောလန်တာလဲ"

"အဘွားကြီးက ပါးစိပါးပစ်များ ပြီး ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းရမလဲဆိုပြီး ချောင်ကောင်းကောင်း မှာ ထိုင်စောင့်နေသလိုကို စောင့်ကြည့်နေတာ ၊ ရှေးရိုးဆန်ပြီး အတ္တကြီးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရောဗျာ၊ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ ကို အဘွားကြီးက မတည့်တာဗျ"

"အဲဒါနဲ့ မင်းညက တစ်ညလုံး အိပ်မရတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွ"

"ဆိုင်တယ် ညက အဘွားကြီးနဲ့ အဘိုးကြီး ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဗျ၊ ညလူခြေတိတ်မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဗျာ၊ ဘေးအိမ်ကလူတွေလည်း တစ်ညလုံး အိပ်လို့ ရကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော် ဆိုရင်တော့ ဝေးပေါ့၊ ကံကောင်းလို့ ဝင်အဆွဲကောင်းပြီး ခေါင်းမကွဲတာဗျာ"

"ဟင် အဲဒီလောက်တောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်ကြတယ်ပေါ့"

"အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဝုန်းဒိုင်းပါကြဲကြတာဗျာ၊ အဘွားကြီးက ပြဿနာမဖြစ်ဖြစ်အောင်ဆွတော့ အဘိုးကြီးကြာတော့ ပေါက်ပြီး ထသောင်းကျန်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ ရိုက်ခဲတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဖန်ကွဲစတွေ မရှုအောင် မနည်းကိုရှောင်ရတယ်"

စိတ်မသက်သာစွာပြောနေသော လမင်းကို ကြည့်ပြီး စိုးနိုင်ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ။ မိန်းမယူပြီး ကိုယ့်အိမ်နှင့်ကိုယ် မနေနိုင်သရွေ့ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်း ခံစားရမှာ မလွဲ။

"ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြလို့ ဒီလောက်တောင် ညလုံးပေါက်ဖြစ်ကြရတာလဲကွာ"

"ကျွန်တော့်ယောက္ခမီးက ညနှစ်နာရီ မန်ယူပွဲကြည့်ဖို့ ကို ယောက္ခ

က သူ့ကိုရိုးယားစီးရီးတွေ ကြည့်နေလို့ တီဗွီလုရာကနေ ထပြစ်ကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ"

ကိုစိုးနိုင် သူနဖူးသူရိုက်ကာ

"အောင်မလေးဗျာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေပါလား"

"အေးဗျာ ကျွန်တော် ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအိမ်မှာ နေချင်စိတ်ကို မရှိဘူး၊ အဘွားကြီးက တော်တော်အယူသီးကြီး အတ္တကြီးတာဗျာ၊ နှင်းကလေး ကို ကျွန်တော် သနားတယ်၊ သူ့ခမျာ စာရေးဆရာမသာဆိုတယ် ဘောပင်ကိုင်ပြီး စာရေးရတယ်မရှိဘူး၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ယောင်းမကိုင် အိုးခွက်ကိုင်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ တကုတ်ကုတ်ချက်နေရတာ"

"ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်နေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်လာကြရင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ လမင်းရေ"

"ဟုတ်တယ် ကိုလရ၊ ကျွန်တော်ယောက္ခမအိမ်မှာ လိုက်နေတုန်းက လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ နေရထိုင်ရ ကျပ်ခဲ့ရသတယ်၊ ကျွန်တော့် ယောက္ခမထီးက အရက်သမားဆိုတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ်သောက်ပြီး စကားပြောတာ ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်သွားတာနဲ့ ရေချိုးထမင်းစားအရင်မလုပ်ခင် ယောက္ခမစကားပြောရစ်တာကို အရင်ဆုံးထိုင်နားထောင်ရတယ်၊ ညဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီကို ထိုးရောဗျာ၊ နေ့ရှိသရွေ့ အစားအသောက်မမှန်တော့ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတဲ့ အဆင့်ကို ဖြစ်ပါရော၊ ကျွန်တော်သာ သူ့စကားကို ဖင်ကျောက်ချပြီး နားထောင်ပေးလို့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့ အခြေအနေလည်း ရောက်လည်း သူကတော့ ညစဉ်ညတိုင်း စကားပြောမပျက်ဘူး၊ သူပြောနေလို့ ထသွားရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကိုဆိုရင် မိသားစုတွေက ဝေးဝေးရှောင်ပဲ ၊ ကျွန်တော်ကတော့

ပူပူနွေးနွေးသမက်ဆိုတော့ ရှောင်လို့ ဘယ်ကောင်းမတုန်းဗျာ၊ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဝဋ်ကြွေးပေါ့၊ လောကကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ယောက္ခမတွေ ကောင်းကိုမကောင်းပါဘူးဗျာ"

"ညည်းညည်းညူညူဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သော အော်ဇော်ယောက္ခမက အမျိုးအစားတစ်မျိုး၊ ယခု ကိုယ်ကြုံတွေ့နေရသော ယောက္ခမက အမျိုးအစားတစ်မျိုး၊ လောကကြီးထဲမှာ ယောက္ခမတွေ အမျိုးအစားဘယ်နှမျိုးရှိနေကြဦးမလဲ မသိ"

"ကိုစိုးနိုင် ခင်ဗျားယောက္ခမကရော အဲလို အတန်းအစားတွေထဲကပဲ လား"

လမင်း အမေးကြောင့် ကိုစိုးနိုင် တဟဲဟဲရယ်ပြီး ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။ ။

"ငါ့ယောက္ခမတွေကကျတော့ တစ်မျိုးကွ၊ ပြောရမှာ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းရာလည်း ကျပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သိချင်ရင် ပြောပြပါ့မယ်"

ကိုစိုးနိုင် စကားက အဆန်းမို့ လမင်းရော အောင်ဇောရော စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ။

ရုံးမှာ ဝန်ထမ်းတွေမဆိုသေး၍ အစောကြီးထွက်လာကြသူချင်းတွေ အတူတူစကားပြောချိန်ရသေးသည် မို့ လမင်းတို့ စကားအေးဆေး ပြောချိန်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ငါ့ယောက္ခမထီးနဲ့ ယောက္ခမက ဆယ်နှစ်ကွာတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုပဲ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါနဲ့ ကလည်း ဆယ်နှစ်ကွာတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါ့ယောက္ခမထီးက သဝန်တိုတော့တာပေါ့"

ကိုစိုးနိုင်စကားကြောင့် လမင်းနှင့်အောင်ဇော် ရှေ့ဆက်မည့် စကား အကြောင်းအရာအတွက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ။

"ဘယ်သူနဲ့ သဝန်တို့တာလဲ ကိုစိုးနိုင်ရ"

"သူမိန်းမနဲ့ ငါ့ကိုပေါ့ကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်ငါ့ယောက္ခမနဲ့ ငါနဲ့ က အသက်ခုနှစ်နှစ်ပဲ ကွာတယ်လေ"

"ဟင် အဟုတ်"

အောင်ဇော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သူက အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်နဲ့ ယောက်ျားယူပြီး ငါ့မိန်းမကို မွေးထားတာကွာ၊ နောက်ပြီး အရွယ်ကလည်း တင် ဖလန်းဖလန်းကလည်း ထဆိုတော့ အဘိုးကြီးက မျက်စိစပါးမွေးစူးပြီး ဟိုလူနဲ့ သဝန်တို့ ဒီလူနဲ့ သဝန်တို့ပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်နေ့မှာ ငါ့ယောက္ခမနဲ့ ငါ့ယောက္ခမ စကားတွေများကြတယ်၊ များ တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘွားကြီးက လင်ငယ်နေလို့ လား"

အောင်ဇော် ရှေ့ဆက်မည့်စကားအတွက် ထင်ကြေးကိုပြော၏။

" မဟုတ်ဘူး ငါ့ပုဆိုးက အဘွားကြီးအိပ်ရာထဲ ရောက်နေလို့ လေ"

"ဟင်"

"အယ် ဒါ ဒါတော့ ခင်ဗျားလွန်သွားပြီ"

အောင်ဇော်နှင့်လမင်း ရယ်ဟဟဖြစ်ကာ ကိုစိုးနိုင်ကို အပြစ်ပြောလိုက်သည်။ ။ လမင်း သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး။

"ခင်ဗျားက အဘွားကြီးခြင်ထောင်ထဲကနေ ပုဆိုးမပါဘဲ ပြန်ထွက်လာရတာပေါ့"

လမင်း အမေးကြောင့် ကိုစိုးနိုင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ

"ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ လဲကွာ ငါ့မိန်းမလေ သူ့အမေအိပ်ရာကို ဖုန်ခါဖို့ ငါ့ပုဆိုးယူသွားပြီး ခြင်ထောင်သာထောင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်လာတာ ငါ့ပုဆိုးကို ပြန်ယူလာဖို့ မေ့သွားတယ်လေ ၊ အဲဒီလို မေ့လို့ အဘွားကြီးအိပ်ရာထဲ ညသန်းခေါင်ကျော် ကူးသွားတဲ့ အဘိုးကြီးခမျာ ငါ့ပုဆိုးက သူ့မိန်းမခြင်ထောင်ထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဆိုပြီး ထသောင်းကျန်းတော့တာပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း အိပ်ရာထဲ လာပြီး ဂုတ်ကနေ ဆွဲထုတ်သွားတာ အားကတော့ ပျင်းသလားမမေးနဲ့ မောင်လမင်းရေ ငါ့မှ အရုပ်လေးလို အဘိုးကြီး ဂုတ်ဆွဲဒရွတ်တိုက်ခေါ်သွားတဲ့ နောက်ကို ပါသွားတာ"

လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြောနေသော ကိုစိုးနိုင်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ငိုအားထက်ရယ်အားပို၍ သန်နေသည် ။

"မင်း ငါ့မိန်းမ ခြင်ထောင်ထဲ ညသန်းခေါင်ခိုးဝင်နေတာ ငါ့မှ ပဲ မိတော့တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုထိုးတာကွာ၊ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့ ငါ့မျက်လုံးတွေ လျှပ်ပြက်သလို လင်းခနဲ လင်းခနဲပဲ"

"ခင်ဗျားက ရှင်းပြပေါ့ဗျ"

"ဟ ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ၊ ငါ့ပုဆိုးက အဘွားကြီးခြင်ထောင်ထဲ ဘယ်လိုရောက်သလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့မိန်းမဝင်ပြီး ရှင်းပြတော့မှ ပွဲကပြီးသွားတယ်ကွာ၊ ဒါတောင် အဘိုးကြီးရဲ့ သံသယမျက်လုံးက အရှိန်မသေဘူး၊ မင်းတို့ နောက်နေ့က စပြီး မြောက်ပိုင်းအိမ်ကို ပြောင်းကြတော့ဆိုပြီး နှင်ချတော့တာပဲ၊ အဟဲ အဲညက ငါလေ အထိုးခံလိုက်ရတာ တန်ပါတယ်ကွာ"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

အောင်ဇော် အမေးကြောင့် ကိုစိုးနိုင် ပီတိမျက်နှာကြီးဖြင့် ဖြီးခနဲနေ အောင် ပြုံးပြီး

"အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးနဲ့ ငါ့ကို သဝန်တိုလက်စရှိနေတော့ ညားကတည်းက သူ့သမီးကို အိမ်မခွဲရဘူးလို့ ပြောပြီး သူတို့ နဲ့ နေခိုင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပြောင်းပြီး အဘိုးကြီးဝန်ထမ်းဘဝတုန်းက ရထားတဲ့ မြောက်ပိုင်းကအိမ်ကို ငါတို့ ကို အပိုင်စားပေးလိုက်လို့ ပေါ့ကွာ ၊ အဲဒီတော့မှ ငါတို့ လင်မယားလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြုံရတော့တယ် ဟေ့ကောင်ရေ"

"ကိုစိုးနိုင် ယောက္ခမတွေက အိမ်ပိုအိမ်လျှံရှိလို့ ပေးလိုက်တာမို့ ကိုစိုးနိုင် ကံကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော့်ယောက္ခမတွေက အိမ်ပိုင်လေး တစ်လုံးတောင် မရှိဘူးဗျာ၊ အိမ်ငှားနေကြရတာ ၊ခင်ဗျားလို ရပေါက်ရလမ်းမရှိဘူး"

"ဒါဆိုရင် အပြင်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး မြန်မြန်ငှားပြီး အိမ်ခွဲဆင်းဖို့ သာပြင်ပေတော့ လမင်းရေ၊ နို့မို့ဆိုရင် မင်းတို့ ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်တွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်သုံးခွင့်မရတဲ့ အတွက် မှီတက်သွားလိမ့်မယ်"

ကိုစိုးနိုင်ပြောတာ သဘာဝကျသည် ၊ နှင်းကလေးနှင့်လက်ထပ်ပြီး ကတည်းက နှစ်ကိုယ်ကြား အကြင်နာတွေအပြန်အလှန်ပေးဖို့ ဝေးဆွယောက္ခမကြီးရှေ့ရောက်လျှင်တောင် ကိုယ့်မိန်းမကို နှင်းကလေးဟု အဖျားဆွတ်ပြီး မခေါ်ဝံ့၊ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာနေချင်ပေမယ့် နှင်းကလေးက အရှက်ကြီးတတ်သလို ယောက္ခမကြီး၏ ပိုရန်ကောဟူသော အကြည့်က ခံရခက်လှတာမို့ များ သောအားဖြင့် နှင်းကလေးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေမိတာ များ သည် ။

ကြာလျှင် အကြင်နာမေတ္တာတွေ အနေစိမ်းပြီး မှီတက်သွားနိုင်သ
ည် ။

"အေးဗျာ အတတ်နိုင်ဆုံး ငွေကိုကြိုးစားစုပြီး အိမ်ခွဲနေဖို့ စီစဉ်ရ
တော့မှာ ပဲ"

* * *

အခန်း (၃)

"မောင် ထမင်းစားလို့ ကောင်းရဲ့ လား"

မောင်ကြိုက်သော ငါးသလဲထိုးဆီပြန်ကို ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေးနှင့် တွဲဖက်ပြီး အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်ထားသည် မို့ ဒီနေ့တော့ မောင်ထမင်းစားကောင်းလိမ့်မည်ဟု နှင်းပန်း သိနေသည်။ ။ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ ။

"မောင့်မိန်းမလက်ရာပဲ စားမကောင်းဘဲ နေပါ့မလား နှင်းကလေးရယ်"

"ဟုတ်မှာ ဒါကြောင့် မောင်စားတာ သုံးပန်ကန်လောက်ရှိသွားပြီ အစားပုတ်"

ထမင်းစားရင်း ပုဆိုးပင်လျှော့ရသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်သည်။ ။ မောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်၏။

"ဪ နှင်းကလေး မောင်တို့ စုထားတာ အခုဆို ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ"

မောင့်အမေးကြောင့် နှင်းပန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ဟန်ဆောင်ပြီးကို ခပ်မြန်မြန်ပြီးလိုက်ပြီး

"စုတော့ စုထားတာပဲ မောင်ရဲ့ ၊ ဘယ်လောက်ရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ မောင်"

"ငွေလေး အတော်အသင့် စုမိရင် မောင်တို့ အိမ်ငှားပြီး နေကြမလား လို့ ပါ နှင်းကလေးရယ်"

"အင်းဟုတ်တယ် မောင်၊ နှင်းလည်း မောင်နဲ့ အတူ လွတ်လွပ်လပ် လပ်နေချင်တယ်ကွယ်၊ နောက်ပြီး စာလည်း အေးအေးဆေးဆေး ရေးချင်တယ်"

လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူမို့ နှင်းပန်း မောင်ရှာ ပေးသမျှငွေကို အိမ်စရိတ်ထဲပဲ ထည့်နေ၍ မဖြစ်တော့။

"ဟဲ့ နှင်းပန်း ဒါတွေက ဘာတွေတုန်း"

ထမင်းပေါင်းအိုးနှင့် လျှပ်စစ်ဒယ်အိုးပါကင်ပုံးတွေကို ဝယ်ပြီး ထမင်းစားပွဲခုံအောက်တွင် ထားသည် ကို အမေမြင်သွားသည်။

"မနက်က ဈေးသွားရင်းနဲ့ ဝယ်လာတာပါ အမေ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အိမ်မှာ အကုန်ရှိပြီးသားလေ"

"သမီးတို့ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်နေရင် သုံးရအောင်လို့ ပစ္စည်းတွေ နည်းနည်းချင်းစုထားတာပါ အမေ"

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းမာထန်သွားသည် ကို လမင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

"ဪ ညည်းတို့ က ဒီလိုတောင် ကြံစည်နေကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိဘကို အာခံပြီး ခြေစုံပစ်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို နေစရာတစ်နေရာပေးထားရတော့ အမေတို့ လည်း နေရထိုင်ရတာ ကျဉ်းကြပ်တယ်လေ၊ နောက်ပြီး မိဘကို အမြဲမှီခိုနေရင် ကျွန်တော်တို့ တိုးတက်မှာ မဟုတ်"

တ်တော့ဘူး၊ အမြဲတမ်း မှီခိုချင်စိတ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။"

နှင်းပန်းကို အမုန်းမခံစေချင်၍ လမင်းကိုယ်တိုင် ယောက္ခမကြီး ဒေါ်တင်သက်ထားကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

"အမလေး မိနှင်းပန်းရယ် ၊ သမီးအကြီးမို့ လိမ္မာမယ်မှတ်တာ နောက်ဆုံးတော့ မိဘရင်ကို ခြေစုံကန်ဖို့ ကြံစည်နေကြပြီပေါ့ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ် ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ဖို့ ပဲကျုပ်တို့ က ဘာပြောပိုင်ခွင့်ရှိမှာ လဲလေ"

ဒေါ်တင်သက်ထား ရိုကာပတ်ကာ ပြောပြီး အနားမှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်သွား၏။ နှင်းပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည် ။ လမင်းလည်း ထမင်းဆက်စား၍ မရတော့၊ နှင်းပန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်နေပါနဲ့ နှင်းကလေးရယ်၊ အမေက အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပြောနေကျပဲ၊ အခု နှင်းကလေးလုပ်ရမှာ က မောင်တို့ အိမ်ခွဲနေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်အောင် ငွေစုရမှာ မဟုတ်လား"

"စိတ်ချပါ မောင်ရယ် နှင်းတို့ ကိုယ့်အိမ်ကလေးနဲ့ ကိုယ် နေနိုင်အောင် ငွေစုရမှာ ပေါ့"

နှင်းပန်း ပင့်သက်မောကို မသိမသာချလိုက်သည် ။

မောင်ရယ် နှင်း ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

* * *